

Nr 600

Av herr Nilsson i Lönsboda, om införande av kontroll å hörapparater.

Kungl. Maj:ts förslag till hörselvårdens organisation, som bifölls av förra årets riksdag, var ett betydelsefullt framsteg å området. Bl. a. innefattade beslutet att hörcentraler, avsedda för såväl öppen som slutenvård, skulle finnas vid eller i anslutning till öronavdelningarna vid landstingens och storstädernas sjukvårdsanstalter, varvid huvudmännen lämnas frihet att anpassa organisationen i detaljutformning efter de lokala förhållandena. Till den öppna vården hör främst mottagning för hörselkontroll, hörselmätning och apparattilldelning samt till den slutna vården främst medicinsk behandling. Verksamheten vid hörcentralerna ledes av öronläkare med audiologisk utbildning och erfarenhet med biträde av för verksamheten särskilt utbildad personal. Vidare innefattade beslutet utbildningskurser för personal för ändamålet etc. och även ändrade grunder med ökade bidrag för anskaffandet av hörapparater.

Hörcentraler finnas numera vid de flesta av landstingens centrallasarett och äro till stort gagn för de hörselskadade. Dessa hörcentraler för endast av hörselvårdsnämnden godkända apparattyper, till vilkas förvärvande statsbidrag utgår under vissa förutsättningar. En av hörselvårdsnämnden godkänd apparattyp innebär således en garanti för köparen att han erhåller en fullvärdig vara. Detta är däremot inte fallet med flera av de apparater som försäljas genom kringresande försäljare, ofta föregånget av braskande reklam. Utprovnigen av dessa sker också ofta utan betryggande kontroll och förundersökningar av den hörselskadades hörselnedsättning. Priset är också orimligt högt för dessa apparater. Hemlåning på prov medgives i regel icke, varför köparen ofta tvingas att med mycket kort betänketid taga ställning till inköpsfrågan. Undertecknat köpeavtal är bindande, oavsett om apparaten senare visar sig lämplig eller ej. Faktum är att ett icke ringa antal köpare av sådana apparater anse sig lurade. Många gånger får köparen också den uppfattningen att han kan erhålla statsbidrag till apparaten. Besvikelsen blir ännu större då han får reda på rätta förhållandet. Hörcentralerna ha haft många dylika fall av besvikna köpare att klara upp. Och många gånger, vilket ytterligare gör saken ännu allvarligare, är det äldre, obemedlade personer som råka illa ut.

För att motverka dessa förhållanden borde lagstiftningen ändras därhän, att viss kontroll över samtliga hörapparater som säljas i landet infördes. En dylik kontroll kunde handhavas av statens hörselvårds-

nämnd. Godkänd apparat borde förse med fastställt märke, liksom alla godkända elektriska artiklar skola vara S-märkta. Ett godkännande av apparat borde innebära, att leverantören/tillverkaren förbinder sig att lämna vederhäftiga informationer angående apparatens handhavande och funktion samt svara för en tillfredsställande service med avseende på reparationer och reservdelar till skäligen priser.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att kontroll införes å hörapparater.

Stockholm den 26 januari 1956

Arvid Nilsson
i Lönsboda